

“मीठे बच्चे- श्रीमतमा चल्थौ भने तिप्रो सबै भण्डार भरपुर हुन्छन्, तिप्रो तकदिर उच्च बन्छ।”

प्रश्न:- यस कलियुगमा कुन चीजको अभाव भएको छ? अभाव भएकाले यसको गति कस्तो भएको छ?

उत्तर:- कलियुगमा पवित्रता, सुख र शान्तिको अभाव भएको छ। त्यसैले विश्व सुखधामबाट दुःखधाम, हीराबाट कौडी जस्तो बनेको छ। यो खेल सारा यहीँ हुन्छ। खेलको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान अहिले बाबा तिमीलाई सुनाइरहनु भएको छ। तकदिरवान, सौभाग्यशाली बच्चाहरूले नै यस ज्ञानलाई राम्ररी सँग बुझ्न सक्छन्।

गीत:- भोलेनाथ से न्यारा...

ओम् शान्ति। भगवानुवाच। कुनचाहिँ भगवान्? भोलानाथ शिव भगवानुवाच। बाबा पनि सम्झाउनु हुन्छ, टिचरको पनि काम हो सम्झाउनु। सतगुरुको पनि काम हो सम्झाउनु। शिवबाबालाई नै सत्य बाबा, भोलानाथ भनिन्छ। शंकरलाई भोला भनिँदैन। उनको लागि त भनिन्छ- आँखा खोले अनि सृष्टिलाई भष्म गरिदिए। भोला भण्डारी शिवलाई भनिन्छ अर्थात् भण्डार भरपुर गर्नेवाला। कुनचाहिँ भण्डार? धन-दौलत, सुख-शान्तिको। बाबा आउनु भएको छ नै पवित्रता-सुख-शान्तिको भण्डार भरपुर गर्न। कलियुगमा पवित्रता-सुख-शान्तिको अभाव भएको छ किनकि रावणले श्राप दिएको छ। सबै शोक वाटिकामा रोइरहेका छन्। भोलानाथ शिव बसेर सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको राज सम्झाउनु हुन्छ अर्थात् तिमी बच्चाहरूलाई त्रिकालदर्शी बनाउनु हुन्छ। ड्रामालाई त अरू कसैले जान्दैनन्। मायाले बिलकुलै बेसमझ बनाइदिएको छ। भारतवर्षमा नै यो हार-जित, दुःख-सुखको नाटक छ। भारतवर्ष नै हीरातुल्य सम्पन्न थियो, अहिले कौडीतुल्य विपन्न छ। भारतवर्ष सुखधाम थियो, अहिले दुःखधाम छ। पहिले हेभन थियो, अहिले हेल छ। हेलबाट फेरि हेभन कसरी बन्छ, त्यसको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान, ज्ञान-सागर बाहेक अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन। यो पनि बुद्धिमा निश्चय हुनु पर्छ। निश्चय उनलाई हुन्छ जसको तकदिर खुल्नुछ, जो सौभाग्यशाली बन्नेवाला छन्। दुर्भाग्यशाली त सबै छन् नै। दुर्भाग्यशाली मतलब तकदिर बिग्रेकाहरू। भ्रष्टाचारी छन्, बाबा आएर श्रेष्ठाचारी बनाउनु हुन्छ। तर उहाँ बाबालाई पनि कसैले मुस्किलले बुझ्न सक्छन् किनकि उहाँको देह छैन। सुप्रिम आत्मा कुरा गर्नुहुन्छ। पावन आत्माहरू हुन्छन् नै सत्ययुगमा। कलियुगमा सबै पतित छन्। अनेक मनोकामनाहरू लिएर जगदम्बाको पासमा जान्छन्, केही पनि जान्दैनन्। फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ- जस-जसले जुन-जुन भावनाले पूजा गर्छन् म उनीहरूलाई अल्पकाल क्षणभङ्गुरको लागि फल दिन्छु। जड मूर्तिले कहिल्यै त्यसको फल दिन सक्दैन। फल दिनेवाला, अल्पकालको सुख दिनेवाला पनि म नै हुँ र बेहदको सुखको दाता पनि म नै हुँ। म दुःखदाता होइन। म त दुःख हर्ता सुख कर्ता हुँ। तिमी आएका छौ सुखधाममा स्वर्गको वर्सा प्राप्त गर्न। यसमा परहेज धेरै छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- आदिमा छ सुख, फेरि मध्यमा भक्ति मार्ग सुरु भएपछि सुख पूरा भएर दुःख सुरु हुन्छ। फेरि देवी-देवता वाम मार्ग, विकारी मार्गमा गिर्दछन्। त्यहाँबाट नै फेरि भक्ति सुरु हुन्छ। त्यसैले आदिमा सुख, मध्यमा दुःख सुरु हुन्छ। अन्त्यमा त महान् दुःख हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ-

२०७५ कार्तिक ९ शुक्रबार २६-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
अब सबैको सुख-शान्ति दाता म हुँ। तिमीलाई सुखधाममा जानको लागि तयारी गरिरहेको छु। बाँकी सबै हिसाब-किताब चुक्ता गरेर शान्तिधाममा जान्छौ। सजाय त धेरै खानेछौ। अदालत बस्नेछ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— काशीमा पनि बलि चढ्दथे। काशी कलवट भन्छन् नि। अब काशीमा छ शिवको मन्दिर। त्यहाँ भक्तिमार्गमा शिवबाबाको यादमा रहन्छन्। भन्छन्— अब पुग्यो, तपाईंको पासमा आऊँ। धेरै रोएर शिवमाथि बलि चढे भने अल्पकाल क्षणभङ्गुर थोरै फल मिल्छ। यहाँ तिमी बलि चढ्दछौ अर्थात् २१ जन्मको वर्सा प्राप्त गर्नको लागि जीवन छँदै शिवबाबाको बन्छौ। जीवघातको कुरा छैन। जीवन छँदै म हजुरको हुँ। उनीहरू त शिवमा बलि चढ्छन्, मेरेर जान्छन्। सम्झन्छन्— म शिवबाबाको बन्नेछु। तर बन्दैनन्। यहाँ त जीवन छँदै बाबाको बनेर, गोदमा आएर फेरि बाबाको मतमा चलनु पर्छ, तब नै श्रेष्ठ देवता बन्न सकिन्छ। तिमी अहिले बनिरहेका छौ। कल्प-कल्प तिमी यो पुरुषार्थ गर्दै आएका छौ। यो कुनै नयाँ कुरा होइन।

दुनियाँ पुरानो हुन्छ। फेरि अवश्य नयाँ चाहिन्छ। विश्व नयाँ थियो, अहिले पुरानो दुःखधाम भएको छ। मनुष्य यति पत्थरबुद्धि छन्, जसले सृष्टि एउटै छ भन्ने पनि सम्झदैनन्। त्यो केवल नयाँ र पुरानो हुन्छ। मायाले बुद्धिलाई ताला लगाएर बिलकुलै तुच्छ बुद्धि बनाइदिएको छ, त्यसैले कर्तव्य नजानिकनै देवताहरूको पूजा गरिरहन्छन्, यसलाई अन्धविश्वास भनिन्छ। देवीहरूको पूजामा करोडौं रूपयाँ खर्च गर्छन्, उनीहरूको पूजा गरेर खुवाएर-पियाएर फेरि समुद्रमा डुबाइदिन्छन्। त्यसैले यो त गुडियाको पूजा भयो नि। यसबाट के फाइदा? कति धूमधाम सँग मनाउँछन्, खर्च गर्छन्, एक हप्तापछि श्मशानघाटमा डढाएजस्तै यिनलाई सागरमा डुबाउँछन्। भगवानुवाच— यो आसुरी सम्प्रदायको राज्य हो, म तिमीलाई दैवी सम्प्रदाय बनाउँछु। कसैलाई निश्चय हुन धेरै कठिन हुन्छ किनकि साकारमा देख्दैनन्। आगाखाँ साकारमा थिए त्यसैले उनका कति शिष्य थिए, उनलाई सुन-हीरामा तौल गर्थे। यति धेरै महिमा कुनै बादशाहको पनि हुँदैन। गर्न चाहिँ केही पनि गरेका हुँदैनन्। त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यसलाई अन्धश्रद्धा भनिन्छ किनकि स्थायी सुख त छैन नि। धेरै गन्दा पनि हुन्छन्, ठूला-ठूला मानिसबाट ठूला पाप हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म गरिब निवाज हुँ। गरिबहरूबाट यति पाप हुँदैन। अहिले सबै पाप आत्माहरू छन्। अहिले तिमीलाई बेहदको बाबा मिल्नु भएको छ फेरि पनि घरी-घरी उहाँलाई भुल्दछौ। अरे, तिमी त आत्मा हौ नि! आत्मालाई कहिल्यै कसैले पनि देखेका छैनन्। सम्झन्छन्— भृकुटीको बीचमा तारासमान रहन्छ। जब आत्मा निस्कन्छ तब शरीर समाप्त भएर जान्छ। आत्मा तारासमान छ त्यसैले म आत्माको पिता पनि मजस्तै हुनु पर्छ। तर उहाँ सुखका सागर, शान्तिका सागर हुनु हुन्छ। निराकारले वर्सा कसरी दिनु हुन्छ? अवश्य भृकुटीको बीचमा आएर बस्नुहुन्छ। आत्मा अहिले ज्ञान धारणा गरेर दुर्गतिबाट सद्गतिमा जान्छ। अहिले जे गरिन्छ त्यही पाइन्छ। बाबालाई याद गर्दै नभने वर्सा पनि पाउनेछैन। कसैलाई आफूसमान वर्सा पाउन लायक बनाउँदैनन् भने बुझिन्छ— पाई पैसाको पद पाउने छन्। श्रेष्ठाचारी र भ्रष्टाचारी कसलाई भनिन्छ, यो कुरा बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। भारतवर्षमा नै श्रेष्ठाचारी देवताहरू रहेर गएका हुन्। गाउँछन् पनि— हेभनली गड फादर.... तर जान्दैनन्— हेविनली गड फादर कहिले आएर सृष्टिलाई हेभन बनाउनु हुन्छ? तिमीलाई थाहा छ— पूरा पुरुषार्थ गर्दै नन्, त्यो पनि

२०७५ कार्तिक ९ शुक्रबार २६-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

ड्रामा अनुसार हुनु छ, जसको जति तकदिरमा छ। बाबा सँग यदि कसैले सोध्यो भने बाबा तुरुन्त बताउन सक्नुहुन्छ— यस चलनमा यदि तिम्नो शरीर छुट्यो भने यो पद पाउनेछौ। तर सोध्ने हिम्मत कसैले पनि राख्दैनन्। जसले राम्रो पुरुषार्थ गर्छन् उनीहरूले बुझ्न सक्छन्— हामी कति अन्धाको लट्ठी बनेका छौं? बाबा पनि सम्झनु हुन्छ— यसले राम्रो पद पाउँछ, यो बच्चाको केही पनि सेवा गर्दैन भने वहाँ गएर पनि दास-दासी बन्छ। झाडु लगाउने, कृष्णको पालना गर्ने, महारानीको श्रृङ्गार गर्ने दास-दासीहरू पनि त हुन्छन् नि। तिनीहरू पावन राजाहरू, यिनीहरू पतित राजाहरू। त्यसैले पतित राजाहरू पावन राजाहरूको मन्दिर बनाएर उनीहरूको पूजा गर्छन्। केही पनि जान्दैनन्।

बिडला मन्दिर कति ठूलो छ। कति धेरै लक्ष्मी-नारायणको मन्दिर बनाउँछन्, तर पनि जान्दैनन्— लक्ष्मी-नारायण को हुन्? फेरि उनीहरूलाई के फाइदा मिल्छ? अल्पकालको सुख। जगत् अम्बाको पासमा जान्छन्, जगत् अम्बा नै लक्ष्मी बन्छिन् भन्ने कहाँ जान्दछन् र। अहिले तिमी जगत् अम्बाबाट विश्वको सबै मनोकामनाहरू पूरा गरिरहेका छौ। विश्वको राज्य लिइरहेका छौ। जगत् अम्बा तिमीलाई पढाइरहेकी छिन्। उनी नै लक्ष्मी बन्छिन्। जसबाट फेरि वर्ष-वर्ष भिक्षा माग्छन्। कति फरक छ! लक्ष्मीबाट हर वर्ष पैसाको भिक्षा माग्छन्। हामीलाई बच्चा चाहियो वा बिमारी हटाइदिनुहोस्, लक्ष्मीलाई यस्तो भन्दैनन्। होइन, लक्ष्मीबाट केवल धन माग्छन्। नाम नै छ लक्ष्मी-पूजन। जगत् अम्बाबाट त धेरै कुरा माग्छन्। उनी सबै मनोकामना पूरा गर्नेवाली हुन्। अहिले तिमीलाई जगत् अम्बाबाट मिल्छ— स्वर्गको बादशाही। लक्ष्मीबाट हर वर्ष केही न केही धनको फल मिल्छ, त्यसैले त हर वर्ष पूजा गर्छन्। सम्झन्छन्— धन दिनेवाली हुन्। धनबाट फेरि पाप गर्दै रहन्छन्। धन प्राप्तिको लागि पनि पाप गर्छन्।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई अविनाशी ज्ञान रत्न मिल्छ, जसबाट तिमी मालामाल बनेर जान्छौ। जगत् अम्बाबाट स्वर्गको राजाई मिल्छ। त्यहाँ पाप हुँदैन। कति समझका कुरा छन्। कसैले त राम्रो सँग सम्झन्छन्, कसैले त केही सम्झँदैनन् किनकि तकदिरमा छैन। श्रीमत्तमा चलेनन् भने श्रेष्ठ कहाँ बन्छन् र? फेरि पद भ्रष्ट हुन जान्छ। सारा राजधानी स्थापना भइरहेको छ— यो सम्झनु पर्छ। गड फादर हेविनली राजाई स्थापना गर्दै हुनु हुन्छ फेरि सृष्टि स्वर्ग बन्छ। यसलाई भनिन्छ— कल्याणकारी युग। यो हो धेरै भन्दा धेरै १०० वर्षको युग। अरू सबै युग १२५० वर्षका छन्। अजमेरमा वैकुण्ठको मोडल छ, देखाउँछन्— स्वर्ग कस्तो हुन्छ। स्वर्ग त अवश्य यहाँ नै हुनुपर्छ नि। थोरै पनि सुने भने स्वर्गमा आउँछन्, तर पढेनन् भने भिल्ल जस्तै भए। प्रजा पनि नम्बरवार हुन्छन् नि। तर वहाँ गरिब, साहुकार सबैलाई सुख रहन्छ। यहाँ त दुःख नै दुःख छ। सृष्टि सत्ययुगमा सुखधाम थियो, कलियुगमा दुःखधाम छ। यो वर्ल्डको इतिहास-भूगोल रिपिट हुनु छ। गड एक हुनु हुन्छ। वर्ल्ड पनि एक छ। नयाँ विश्वमा पहिले हुन्छ भारतवर्ष। अहिले भारतवर्ष पुरानो छ जसलाई फेरि नयाँ बन्नुछ। यो विश्वको इतिहास-भूगोल यसरी रिपिट भइरहन्छ, अरू कसैले यी कुरालाई जान्दैनन्। सबै त एकनाश हुँदैनन्। पद त वहाँ पनि रहन्छन्। वहाँ सिपाहीहरू हुँदैनन् किनकि वहाँ डर हुँदैन। यहाँ त डर छ त्यसैले सिपाही आदि राख्छन्। विश्वलाई टुक्रा-टुक्रा गरिदिएका छन्। सत्ययुगमा विभाजन हुँदैन। लक्ष्मी-नारायणको एउटै राज्य चल्छ। कुनै पाप

२०७५ कार्तिक ९ शुक्रबार २६-१०-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन हुँदै। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! मेरो मतमा चलेर मबाट सदा सुखको वर्सा लेऊ। सद्गतिको मार्ग एकै बाबाले देखाउनु हुन्छ। यो हो शिव शक्ति सेना जसले विश्वलाई स्वर्ग बनाउँछ। यिनीहरूले तन-मन-धन सबै यस सेवामा लगाउँछन्। ती बापूले क्रिस्चियनलाई भगाए, यो पनि ड्रामामा थियो। तर त्यसबाट कुनै सुख भएन, झन् दुःख नै भयो। अन्न छैन, गफ गर्दैरहन्छन्, यो मिल्छ, यो हुन्छ...। मिल्नुछ केवल बाबाबाट। बाँकी यो त सबै खत्तम हुन्छ। भन्छन्— बर्थ कन्ट्रोल गर, त्यसको लागि टाउको दुखाइरहन्छन्, हुने केही पनि होइन। अहिले थोरै लडाइँ सुरु हुने हो भने अनिकाल (फेमन) पर्ने छ। एक-अर्कामा मारामार हुन्छ। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) जीवन छँदै बाबामाथि बलि चढ्नु छ अर्थात् बाबाको बनेर बाबाकै श्रीमतमा चलनु छ। आफू समान बनाउने सेवा गर्नु छ।
- २) अविनाशी ज्ञान रत्नको दान गरेर जगदम्बा समान सबैको मनोकामना पूर्ण गर्नेवाला बन्नु छ।

वरदानः— हरेक कुरामा कल्याण सम्झेर अचल, अडोल महावीर बन्ने त्रिकालदर्शी भव

कुनै पनि कुरालाई एक कालको दृष्टिले नहेर, त्रिकालदर्शी भएर हेर। किन, केको सट्टा सदा यही संकल्प रहोस्— जे भइरहेको छ त्यसमा कल्याण छ। जे बाबा भन्नुहुन्छ— त्यो गर्दै जाऊ, फेरि बाबा जानुन् बाबाको काम जानोस्। जसरी बाबा चलाउनु हुन्छ त्यसरी चलयौ भने त्यसमा कल्याण भरिएको हुन्छ। यस निश्चयद्वारा कहिल्यै पनि डगमग हुने छैनौ। संकल्प र स्वप्नमा पनि व्यर्थ संकल्प नआओस् तब भनिन्छ अचल, अडोल महावीर।

स्लोगनः— तपस्वी ऊ हो, जो श्रीमतको इशारा अनुसार सेकेन्डमा न्यारा र प्यारा बन्छ।